

Beshalach – Exodus 13:17 – 17:16

Aliyah 2 – Exodus 14:9 – 14:14

Denk je alles gehad te hebben en plotseling zitten de Egyptenaren weer achter je. Wie herkent een dergelijke situatie niet uit zijn eigen leven? Problemen waar je allang klaar mee dacht te zijn, die plotseling weer levensgroot voor je opdoemen. Dit komt vaak onverwachts en toch is het vaak een **voorspelbaar principe**, wat in werking treedt. Zeker als het een uittocht naar ware vrijheid betreft.

De Israëlieten waren namelijk eeuwenlang slaven geweest in Egypte. Daar was het leven voorspelbaar en in zekere zin ook veilig. Je wist waar je aan toe was. In principe was je zeker van je leven en kreeg je voedsel, zolang je je werk maar bleef doen. Maar toen kwam die wonderlijke uittocht. Daarna was helemaal **niets meer zeker**. De koers van de reis was onzeker, de identiteit van het slavenvolk van de Israëlieten was onzeker en zelfs de overlevingskansen waren onzeker.

We zagen in de eerste *aliyah* van *Beshalach* dan ook, dat het volk na de uittocht aan het **ronddwalen** is. Dit is de staat van de pas bevrijdde slaaf. Hij weet zijn koers nog niet, omdat die altijd voor hem bepaald werd. Daarom slaat hij aan het dwalen. Nu eens richt hij zijn ogen die kant op en dan weer deze kant. En onvermijdelijk komt er dan een moment dat de **oude heer**, die ons altijd onderdrukte, ons met zijn gehele legermacht achterop komt. De Farao ziet dat de Israëlieten onzeker zijn en aan het dwalen zijn en hij wil ze terughalen. Hij wil ze terugbrengen onder het slavenjuk.

En het volk begint het uit te roepen **tot Yahweh**. Dat is overigens wel een goed teken. Voordat ze überhaupt tegen Mozes beginnen te klagen, roepen ze eerst tot Yahweh. Kennelijk waren zij door de wondertekenen en plagen er wel van overtuigd geraakt, dat het niet Mozes, maar Yahweh was, die hen uit had geleid uit Egypte. Ze hadden zijn grote kracht leren kennen. Daarom beginnen ze tot Yahweh te roepen.

Maar meteen daarop richten ze hun klaagzang tot Mozes. Ze zeggen tegen hem: *Zie je wel! We hadden het nog gezegd in Egypte: laat ons met rust! We dienen liever de Egyptenaars als slaven, dan in de woestijn te moeten sterven!* Dit is typisch de **houding van een slaaf**, die langdurig onderworpen is geweest aan een heer. Ze hebben liever de zekerheden van het bestaan, met onderdrukking, dan de onzekerheid, die bij de vrijheid hoort. Ze hebben namelijk de ware vrijheid nog niet echt leren kennen.

Zo kan het ook in ons leven gaan. Door de jaren heen is de koers van ons leven steeds door anderen of door omstandigheden bepaald. Totdat je de vrijheid aangeboden wordt. Maar als je ware vrijheid wilt omhelzen, zal **als eerste** de **onzekerheid** de kop op steken. Je zult gaan dwalen, je zult zekerheden op moeten geven. En zodra jouw onzekerheid geproefd wordt, zullen de oude heren je weer op de nek springen. En dan...?

Dit is wat Mozes tegen het volk zegt: *Wees niet bang! Houd je positie vast! En zie hoe de Heer zelf voor jullie vechten zal! Het enige wat jullie hoeven te doen, is **stil zijn!*** Dat is de aansporing van Mozes aan het volk. Laat je niet door de angst en onzekerheid leiden. Hoewel je de koers nu niet weet, hoef je het niet zelf te doen, de Heer zal voor je strijden!

Dit laat zien dat de redding uit Egypte van de Heer zelf komt. Niemand kan zichzelf uit de slavernij redden. Je moet daar in aanvang **door iemand anders** uit gered worden, namelijk door God Zelf. Niemand kan zichzelf de ware vrijheid schenken, al denken we dat als mensen wel te kunnen. We zijn onvermijdelijk met huid en haar bij de slavernij van deze wereld betrokken. Zelfs als je jezelf helemaal zou terugtrekken uit de wereld, dan zul je daarmee niet de ware vrijheid vinden. Je zult in eenzaamheid sterven.

De ware vrijheid komt uit **een andere wereld** vandaan. Die komt uit het domein van Gods Koninkrijk naar ons toe. Pas als we burgers van het hemelse Koninkrijk worden, zullen we de **ware vrijheid** proeven. Dan mogen we worden wie we zijn en mogen we in vrijheid alle geestelijke zegeningen ontvangen. Daar hoeven we zelf niets voor te doen, **Yeshua** heeft namelijk de volledige prijs daarvoor betaald.

Natuurlijk volgt daarna de wetgeving op de Sinaï. We krijgen richtlijnen mee voor het nieuwe leven. Deze worden door de Heilige Geest in ons hart en leven geschreven. Hij gaat ons vernieuwen. Dan komt het erop aan wat we met de verworven vrijheid gaan doen. Dan zullen we wel in beweging moeten gaan komen. Maar aanvankelijk is het enige wat we hoeven te doen: stil zijn en kijken hoe God ons bevrijdt. Het komt erop aan dat we de God van onze bevrijding gaan **vertrouwen**. Dat we Hem aan het werk laten...

Interessant is dat de **definitieve klap** aan de Egyptenaars niet tijdens de uittocht uitgedeeld wordt, maar pas als de Egyptenaars de Israëlieten gaan achtervolgen om hen terug te halen. Zo wordt de definitieve klap aan de machten die ons onderdrukken ook vaak niet uitgedeeld op het moment van bevrijding. In eerste instantie worden we simpelweg onder de heerschappij van deze machten vandaan gehaald. Maar je kunt er haast vergif op innemen, dat deze machten je nog een keer proberen **terug te halen**.

Waarom moest dit gebeuren? Waarom konden de Egyptenaars niet allemaal sterven bij de tiende plaag? Dan hoefden ze niet meer in de zee te verdrinken. Ik denk dat hiermee afgerekend wordt met de **angst** in de harten van de Israëlieten, dat onderdrukkers hen opnieuw tot slaaf zouden maken. Ook wordt hiermee afgerekend met de **optie van terugkeren** naar Egypte, die nog in de harten van de Israëlieten leefde. De weg terug wordt op beeldende wijze en definitief afgesneden. Voortaan zullen de Israëlieten in een nieuw leven wandelen. Ze gaan nu echt de woestijn in.

Daarnaast kan dit een **belangrijk signaal** zijn van God naar de **geestelijke machten**, die het volk hebben onderdrukt. Deze machten zullen het door de wereldgeschiedenis heen niet opgeven om te proberen Israël weer tot slavendienst te brengen. Maar hier laat God zien dat het geen verstandig plan is om Israël te achtervolgen. Hij laat zien dat dit volk definitief aan Hem toebehoort. Niet alleen op het moment van de uittocht was God er even om het volk te bevrijden. Nee, dezelfde God zal met de Israëlieten meetrekken om hen te bewaren voor achtervolgers op de weg...

Verder hebben de Egyptenaars **een kans gehad** om hun leven verder te leven, zonder de Israëlieten als slaven te houden. Ze hebben een kans gehad om hun leven na de plagen en de uittocht weer op te pakken. Maar ze hebben deze kans geweigerd, want ze wilden liever de oude situatie herstellen. Ze waren zo koppig om het volk van de Israëlieten achterna te gaan. Hiermee hebben ze hun eigen doodsvonnis getekend.

Exodus 14:14 bevat ook een belangrijke les op het gebied van geestelijke oorlogsvoering. De les is: *De Heer zal voor je strijden, maar jullie zullen stil zijn!* Dit laat allereerst zien dat we de strijd **niet tegen vlees en bloed** hebben, maar tegen de geestelijke machten. We moeten staken om onze eigen strijd te strijden, omdat de ware strijd zich in de hemel afspeelt.

In plaats van mensen of omstandigheden te bevechten, moeten we het opnemen tegen de geestelijke machten daarachter. Daarvoor hebben we de geestelijke wapenrusting van Efeze 6 ontvangen. Maar daarvoor ontvangen we ook **hemelse autoriteit** over engelen, demonen, machten en krachten. We zijn koningen geworden met Yeshua, volgens Openbaring 1:6 en we hebben de sleutels van het Koninkrijk der hemelen ontvangen in Yeshua volgens Mattheus 16:19. Leer deze autoriteit te gebruiken!

Ten tweede leert Exodus 14:14 ons het belangrijke principe van **wachten op de Heer**. In onze maatschappij willen we alles snel en direct ontvangen. Een pakketje wat vandaag is besteld, moet morgen binnen zijn. Maar bij de dingen van God zien we vaak dat er een wachttijd aan verbonden is. God wil dat we op Hem leren wachten. Dan komt het op **nederigheid en vertrouwen** aan.

God wil dat we ons op Hemzelf richten. Dat we tijd nemen om in zijn heerlijke nabijheid te verkeren. Om Hem te eren en te aanbidden. Om in de **relatie met Hem** te investeren. Dan zal Hij ons helpen op Zijn tijd. Soms vraagt het een lange tijd van verwachten, bidden, zoeken en soms zelfs vasten totdat de Heer de zegen en de verlossing laat dagen. Hij zoekt mensen die nog op Hem willen en durven te wachten. Die niet zeggen: 'Nou, volgens mij gebeurt er niets, dan gaan we zelf maar wat doen...!'

Durven we te wachten op de Heer?!

Welke lessen hebben we nu geleerd?

1. De weg naar **ware vrijheid** leidt allereerst tot **onzekerheid**
2. **God Zelf** moet je de ware vrijheid schenken
3. Deze vrijheid komt mee met het **burgerschap** van het **hemels Koninkrijk**
4. De onderdrukkende machten zullen je nog eens proberen **terug te halen**
5. Wees dan niet bang, maar wees stil en **vertrouw** op God
6. **Hij zal voor ons strijden!**
7. God zal zijn volk **nooit** meer loslaten
8. Strijd de **juiste strijd** op geestelijk niveau
9. Sta in de **autoriteit** die Yeshua ons gegeven heeft
10. **Wacht** op de Heer en **verblijf** in zijn aanwezigheid!